

ERZBISTUM
HAMBURG

Mesazhi i Kryeipeshkvit

me rastin e festës së Shën Ansgar-it 2023

Mesazhi i Kryepeshkvit

me rastin e festës së Shën Ansgar-it 2023

Të dashur/a motra dhe vëllezër,

ne njerëzit kemi nevojë për shpresë dhe besim për të jetuar. Për momentin, shumë e shikojnë të ardhmen me shqetësim të madh. Lufta në Ukrainë dhe të gjitha pasojat e saj, ndryshimet klimatike dhe situata e Kishës – e gjithë kjo paraqet sfida të mëdha për ne. Nuk është e lehtë të durosh pasiguri të tilla. Kush nuk mund të shpresojë, dorëzohet! Ndëra ai që mund të shpresojë, është gjithmonë disa hapa përpara. Shpresa, siç tha Gjon Pali II, është një „burim i pashtershëm energjie“.

Ne të krishterët në Shkrimin shenjt gjejmë inkurajim të fuqishëm për të shpresuar. „Mos e humbni, pra, besimin!“ (Heb 10, 35); mbahuni fort pas shpresës (krah. Heb 3, 6); „kuptoni shpresën e madhe që e jep thirrja e tij“ (Ef 1,18); përgjigjuni gjithmonë pyetjeve në lidhje me shpresën që është në ju (krah. 1 Pjt 3, 15).

Zgjedhja e shpresës nuk është gjë e lehtë. Nuk është naive. Si të krishterë, ne jetojmë nga fakti se jeta jonë është kuptimplote. Kjo shpresë dhe besim lehtëson barrën aktuale.

Një nga shkrimet më të rëndësishme të Papës Benedikti XVI, i cili vdiq para pak ditësh, është enciklika „Spe salvi“. Në të ai shkruan për shpresën e krishterë:

„Ne kemi nevojë për shpresat më të vogla ose më të mëdha, që na mbajnë në rrugë ditë pas dite. Por nuk mjaftojnë pa shpresën e madhe, që duhet të kalojë çdo gjë tjetër. Kjo shpresë e madhe mund të jetë vetëm Zoti, i cili përfshinë gjithçka dhe që mund të na japë e të na dhurojë atë që ne nuk jemi në gjendje ta bëjmë vetëm. Pikërisht të jesh i dhuruar, është pjesë e shpresës. Zoti është

themeli i shpresës - jo çdo Zot, por Zoti që ka një fytyrë njerëzore dhe që na ka dashur deri në fund: secilin në veçanti dhe njerëzimin në tërësi.” („Spe salvi”, 31)

Shpresa nuk është thjesht optimizëm, aq më pak naive. Kush shpreson, mban një pamje të qartë të seriozitetit të situatës, por nuk lejon të dekurajohet. Përkundrazi, ai percepton atë që është dhe përpiqet ta formësojë me të gjitha forcat. „Shpresa hidhet në hendekun e lënë nga pasiguria” (M. Seewald). Nuk na kthen pas në të shkuarën dhe në tradicionalen dhe nuk na mban të ngecur në „ndërmjet”, por na jep kurajë për të parë përtej horizontit dhe drejt së ardhmes.

Prandaj, është mirë që ne si Kishë në Gjermani dhe në kryedioqezën e Hamburgut kemi vendosur për të trajtuar çështje serioze dhe të nevojshme. Shumë është bërë deri tani, por ende ka shumë për t’u bërë. Çështja e abuzimit, rruga sinodalale dhe e fundit, por jo më pak e rëndësishme, sinodi botëror na sfidojnë. Aq më tepër na duhet shpresa, për të përballuar të ardhmen, që do të mbetet gjithmonë e panjohur.

Të dashur/a motra dhe vëllezër,

në fund të vitit, disa mijëra të rinj erdhën në takimin evropian të komunitetit Taizé në Rostock, në Kryedioqezën e Hamburgut. Ishte prekëse të ishe mes tyre dhe të përjetoje këtë shenjë shprese. Jam i lumtur që aty takova disa nga dioqeza jonë. Famullitë tona në rajon kanë qenë mikpritëse të shkëlqyeshëm. I falenderoj shumë për këtë! Takimi në Rostock vendosi dy shenja shprese, të cilat të rinjtë morën me vete në vitin e ri: jetën e brendshme dhe solidaritetin.

Ne, si të krishterë kemi, nevojë për një jetë të brendshme intensive. Ata që janë të rrënjosur në të, mund të shpresojnë. Nuk është rastësi që simboli i shpresës është spiranca, e cila arrin thellë deri në fund të detit dhe ankorohet atje, siç është njeriu në Zotin. Në takimin e Rostock-ut, mund të ndihej diçka nga jeta e brendshme e të rinjve, mbi të gjitha gjatë lutjeve: thirrjet e bukura të këngëve nga Taizé u përsëritën në mënyrë medituese dhe depërtonin në thellësi. U recituan disa fjalë

nga Shkrimi shenjt dhe në heshtje, si në një tokë të përgatitur për mbjellje, mundën të depërtonin tek ne. Shenjat e veçanta, si ndezja e qirinjve ose lutja përpara kryqit, ishin shumë mbresëlënëse. Kam gati një vit që po përjetoj diçka të tillë, kur të mërkurën e parë të muajit mblidhemi në katedralen tonë për dy orë në adhurim të heshtur përpara të Shenjtërishmit Sakrament. Nga jashtë nuk duket se po ndodh shumë, por brenda hetohet edhe më shumë.

Që shpresa të rritet dhe të bëhet një themel i fortë për ne, nevojitet një jetë e brendshme shpirtërore. Këtu gjejmë forcë, drejtim dhe inkurajim për të ndërmarre hapat e jashtëm të nevojshëm. Në kryepeshkvinë tonë duhet të përballemi me shumë ndryshime të jashtme. Po mendoj veçanërisht për reformën e pasurive të paluajtshme, e cila fjalë për fjalë hyn në thelb të të gjitha famullive. Është e kuptueshme dhe njerëzore, që heqja dorë nga format dhe vendet e njohura është e vështirë dhe e dhimbshme për ne. Nuk janë të paktë ata që pyesin, se si të vazhdojnë jetën e komunitetit. Mendimi për prishjen dhe çmontimin e kishës na trishton dhe ndonjëherë edhe na paralizon.

Të dashur/a motra dhe vëllezër,

duke pasur parasysh këto sfida, ju ftoj prandaj të pyesni veten, se si mund të rritet jeta e brendshme. Që të pajisur dhe të forcuar të mund të vazhdojmë e të njohim horizonte të reja, duhet të rrënjohemi në shpresën që rritet nga jeta e brendshme. Prandaj kryepeshkvia jonë ofron mundësi të shumta: nga ushtrimet shpirtërore, deri te seminarët biblike apo edhe seri leksionesh. Disa bashkësi kanë qarqe diskutimesh dhe grupe biblike, që mund të shërbejnë për të rrënjosur njerëzit në Fjalën e Hyjit.

Nëse në zonën tuaj nuk ka oferta, jini të guximshëm dhe bëni hapin e parë, për shembull duke ofruar kohë lutjeje në kishën e famullisë, duke filluar një grup leximi mbi literaturën teologjike ose shpirtërore ose duke shkuar në ndonjë famulli tjetër. Do të ishte një shenjë e madhe shprese, nëse do t'i shoqëronim me anë të lutjes trazirat e mëdha në komunitetet tona dhe në jetën personale. Në ekipet tona – qofshin zyrtare, vullnetare apo të përziera – ne mund të tregojmë

forcën e shpresës sonë, kur gjejmë kohë për ta folur, për ta shprehur atë. Kjo ishte e dukshme në takimin e Taizé-s në Rostock: shpresa që gjen shprehje në bashkësi dhe në lutje. Merrni guxim edhe ju të bisedoni së bashku mbi shpresën tuaj!

Lutja dhe jeta jonë e brendshme nuk duhet të çojë në largim nga sfidat e botës. Kjo është arsyeja pse të rinjtë në Rostock vazhduan të kërkonin mënyra për të punuar për drejtësi dhe për më shumë solidaritet me njëri-tjetrin në seminare dhe lloje bisedimesh. Ishte inkurajuese të shihje angazhimin me të cilin u zhvilluan diskutimet dhe konsideratat. Secili prej nesh mund të japë një kontribut të vogël për të forcuar NE-në e përbashkët. Këtu në vend të konkurrencës, bëhet fjalë për bashkëpunim. Vetëm nëpërmjet fuqisë së shpresës së krishterë ne mund të jetojmë të përbushur dhe të formësojmë jetën tonë.

Të dashur/a motra dhe vëllezër,

si e jetojmë drejtësinë dhe solidaritetin? Ky urdhër nuk u drejtohet ekskluzivisht punonjësve zyrtarë të Caritas-it. Kjo varet nga secili prej nesh.

Gjatë kohës së Ardhjes, mora letra të shumta nga njerëz që janë të vetmuar ose në prag të kufirit të varfërisë. U trondita kur lexova për situatat e vështira dhe stresuese që duhet të durojnë disa nga vëllezërit dhe motrat tona. Është mirë që kemi një sy për nevojat e mëdha të botës - jam shumë mirënjohës për këtë! Fushata e pakove për Ukrainën ishte një shenjë e madhe solidariteti.

A i shohim edhe njerëzit në afërsinë tonë, që ngurrojnë nga turpi apo pakujdesia? Vetmia e pleqërisë është ende një temë tabu, që merr shumë pak vëmendje. Inflacioni ka shtuar një tjetër shqetësim për shumë njerëz tashmë në nevojë. Sugjeroj të bëjmë kujdes në komunitetet dhe në lagjen tona ku mund të ushtrojmë solidaritet edhe përtej qarqeve tona katolike.

Jeta e brendshme dhe solidariteti - këto dy pika qendrore do ta ndryshojnë Kishën tonë dhe do ta vënë gjithmonë në drejtimin e duhur.

Në sallën e madhe të takimeve të të rinjve në Rostock, vareshin modele të anijeve moderne, siç varen tradicionalisht si kushtim në disa nga kishat tona këtu në veri. Kisha prej kohësh ka pushuar së qeni një avulllore luksoze e madhe dhe krenare. Përkundrazi, anija e Kishës ka rrjedhje të shumta dhe anim të fortë. E megjithatë: në këtë foto të anijeve të vogla tregohet diçka e re për mua, një formë e re e Kishës. Ajo më shumë u ngjason varkave të vogla, motoskafeve, që gjenden në çdo port të madh liqenesh.

Nëse Kisha jonë i ngjan gjithnjë e më shumë motoskafeve, duket vetëm si një zbritje në shikim të parë. Megjithatë, këto varka janë shumë më afër varkës së vogël, në të cilën Jezusi ishte ulur me dishepujt e tij në Detin e Galilesë. Varkat e vogla janë më pak spektakolare, por më të shkathëta dhe më të shpejta në manovrim. Varkat e vogla do të thonë, se më shumë njerëz marrin përgjegjësi dhe ndihen përgjegjës. Prandaj, përsëris ftesën e përzemërt për t'u ndërgjegjësuar: Si mund të jetoj dhe të sjell drejtësi? Si mund të ushqej jetën e brendshme në veten time, familjen time dhe bashkësinë time? Varkat e vogla nënkuptojnë gjithashtu bashkim tonë më të ngushtë me njëri-tjetrin, edhe pse në një rreth më të vogël.

Këtu dua t'i drejtohem një grupi të kryedioqezës tonë: Të dashur të rinj, Kisha është edhe varka juaj. Besimi në Jezu Krishtin sjell gjithmonë shoqërim. Disa prej jush ishin në Rostock, të tjerët u regjistruat për Ditën e ardhshme Botërore të Rinisë në Lisabonë. Takimi me bashkëmoshatarët që kujdesen për besimin, e forcon ecjen me Hyjin dhe është një përvojë e rëndësishme. Kjo është arsyeja pse do të doja të sugjeroja diçka: Nën moton „Tregojni shpresën tuaj!“ Ju ftoj në një shkëmbim të hapur gjatë kësaj vere në ipeshkvi. Këtu mund të diskutojmë në grupe të vogla se çfarë kuptimi ka besimi dhe Kisha për ju.

Në përgatitje për takimin tonë, do të doja të dija se çfarë ju jep shpresë dhe si e jetoni atë. Do të isha i kënaqur nëse shumë prej jush do të ndanin mendimet tuaja me mua – qoftë me email apo përmes kanaleve tona të mediave sociale, si video, tekst apo në ndonjë mënyrë tjetër.

Të dashur të rinj, ju lutem silleni me fuqi të plotë krijimtarinë tuaj, angazhimin tuaj ndaj drejtësisë dhe kërkimin tuaj për Zotin dhe jetën e brendshme. Gjeni një ose dy shokë dhe merrni guxim të ndërmerrni diçka. Ndërtojeni një urë mes jush. Komuniteti është gjithmonë pjesë e shpresës. Njeriu nuk mund të shpresojë vetëm për veten. Të bashku së bashku ju jeni fytyra e re e një Kise të larmishme këtu në kryedioqezën e Hamburgut.

Të dashur/a motra dhe vëllezër,

“kush shpreson, është i ri”, thotë poetja Rose Ausländer. Këtë freski, këtë djaloshari ju uroj jo vetëm të rinjëve, por edhe të gjithë neve. Qëndroni të gjithë të sigurt me shpresë të mirë dhe të bekuar!

I juaj,

bischofshaus@erzbistum-hamburg.de

 @erzbistumhamburg

 fb.com/erzbistumhamburg

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de